

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/158/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7918203312                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 16.04.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Renáta Gavalcová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:7918203312.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D., narodenej D., zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Svatuškom, Humenné, Námestie slobody 25 proti žalovanému KORUFIN, s.r.o., Trebišov, M. R. Štefánika 1256/22, IČO: 36586927, zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., Košice, Cimborkova 13, o určenie vlastníctva, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 17C/53/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 06. októbra 2021 sp. zn. 9Co/236/2020, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 06. októbra 2021 sp. zn. 9Co/236/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. februára 2020 č. k. 17C/53/2018-223 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou parcely č. XXXX/XX reg. Z. vytýčenej geometrickým plánom č. XXXXXXXXX-X/XXXX autorizačne overeným geodetom K. M. F. dňa 3. 7. 2018, úradne overeným dňa 10. 7. 2018 Okresným úradom Trebišov, katastrálny odbor pod číslom J Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

1.1. Súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) O.s.p. a dospel k záveru, že tento je daný. Žalobkyňa sa domáha určenia vlastníctva k nehnuteľnosti, ku ktorej je zapísaný ako vlastník niekto iný, preto má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. S prihliadnutím na význam zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobkyne je za takejto situácie neisté a bez požadovaného určenia by jej právo mohlo byť ohrozené. Súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva je podkladom na vykonanie zmeny v zápise v katastri nehnuteľností, preto žaloba o určenie vlastníckeho práva je spôsobilým právnym prostriedkom na odstránenie neistoty o skutočných právnych vzťahoch medzi účastníkmi. Umožňuje dosiahnutie zhody medzi skutočným právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností.

1.2. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že vychádzajúc z evidencie v katastri nehnuteľností nebolo pochyb o tom, že žalobkyňa je vlastníčkou parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m<sup>2</sup>, zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. M. a žalovaný je vlastníkom pozemku parc. č. XXXX/XX

o výmere XX m2, zastavané plochy a nádvoria, zapísané na LV č. XXX s poznámkou, že hodnovernosť a záväznosť údajov v katastri je spochybnená k spornej časti o výmere XX m2 k pozemkom C-KN s parc. č. XXXX/X (LV č. XXXX v kat. úz. M.) a parc. č. XXXX/XX (LV č. XXX v kat. úz. M.) - XXXX/XX. Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom nakladalo s pozemkami parc. č. XXXX/X a č. XXXX/X, ktorého súčasťou je parc. č. XXXX/XX (v momente, keď vošla do platnosti vektorová mapa v roku 2007), došlo k bezdôvodnému navýšeniu výmery pozemku parc. č. XXXX/X o 19 m2 na úkor výmery pozemku parc. č. XXXX/X. Zmenou tejto hranice došlo k vážnemu zásahu do vlastníckych práv žalobkyne, ktorá prišla o pozemok s výmerou č. 19 m2 (parc. č. XXXX/XX). Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že bez toho, aby reálne došlo k chybe pri nakladaní jednou zo strán sporu s predmetnými pozemkami, k zistenej chybe došlo pri digitalizácii katastrálnej mapy zo strany katastra, čo sám Okresný úrad Trebišov, katastrálny odbor uznal. Svedčí o tom skutočnosť, že tento úrad z vlastného podnetu začal riešiť nápravu tohto stavu. Hranica medzi pozemkami parc. č. XXXX/X a č. XXXX/X je podľa názoru súdu prvej inštancie zjavná a zrejmá, avšak dokazovaním bolo preukázané, že došlo k chybnému zobrazeniu priebehu vlastníckej hranice uvedených pozemkov, a to v časti spojenia medzi lomovými bodmi č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Chybou geodeta došlo k zmene hranice medzi pozemkami a táto chyba bola prenesená aj do reálneho stavu v katastri nehnuteľností. Aktuálny stav katastrálnej mapy a LV č. XXXX a č. XXX nie je teda správny. Takouto zanesenou chybou do katastra vznikol stav, ktorý sa premietol do ďalších úkonov, ktoré nasledovali v súvislosti s predajom pozemku spoločnosti KORUFIN s.r.o. (žalovanému) v roku 2014. Zistený skutkový stav oprel súd prvej inštancie o zistenia Okresného úradu Trebišov, katastrálny odbor, ktorý ako správny orgán v rámci prešetrovania údajov zmien katastra dospel k záveru, že pri parcelách č. XXXX/X a č. XXXX/X došlo k prekročeniu krajnej dovolenej odchýlky, keď problém nastal pri vyhotovení vektorovej katastrálnej mapy tak, že medzi parcelami reg. „C“ č. XXXX/X na LV č. XXXX a parc. č. XXXX/X, (ktorej súčasťou bola aj sporná parcela č. XXXX/XX) došlo k chybnému zobrazeniu priebehu vlastníckej hranice pozemkov. Ide o spornú parc. č. XXXX/XX o výmere 19 m2, ktorá bola súčasťou pôvodnej parc. č. XXXX/X. Žalovaný poukazoval na svoju dobromyseľnosť a tvrdil, že už jeho právna predchodkyňa bola vlastníčkou nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXX, ktorá v tom čase zahŕňala aj sporný pozemok parc. č. XXXX/XX, teda v čase, keď žalovaný nadobudol túto nehnuteľnosť 18. 3. 2014 už bol predmetný pozemok parc. č. XXXX/XX súčasťou parc. č. XXXX/X. Žalovaný tak nadobudol predmetnú nehnuteľnosť dobromyseľne. Spoliehal sa na záväznosť údajov v katastri nehnuteľností a vo vzťahu k parc. č. XXXX/XX sa od začiatku správal ako vlastník. Pozemok nekupoval s vedomím, že by mal nadobudnúť pozemok len po plot. K tvrdenej dobrej viere na strane žalovaného zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu bol súd toho názoru, že žalovaný od začiatku kúpy nebol dostatočne ostražitý pri oboznámení sa s predmetom kúpy a už v čase kúpy si musel byť vedomý oplotenia, či už zo severnej alebo východnej hranice od Q. ulice. Napriek tomu nevykonával kroky smerujúce k zisteniu skutočného stavu priebehu majetkovej hranice. S poukazom na tieto skutočnosti súd určil vlastníctvo spornej parcely žalobkyne. Podotkol, že vlastníci susediacich pozemkov sa môžu kedykoľvek neformálne dohodnúť na inej hranici susediacich pozemkov a žiadať jej zápis do katastra nehnuteľností len na základe geometrického plánu, t. j. bez prevodnej zmluvy. Pokiaľ je priebeh hranice sporný, o takejto hranici medzi pozemkami rozhoduje všeobecný súd. Na základe týchto úvah žalobe v celom rozsahu vyhovel.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom zo 06. októbra 2021 sp. zn. 9Co/236/2020 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určuje, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej v katastri nehnuteľností na LV č. XXX, okres M., obec M., kat. územie M. ako parc. registra „C“ č. XXXX/XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 19 m2. Taktiež určil, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že žalovaný namietal zaujatosť vec prejednávajúcej sudkyne ako jeden z dôvodov podaného odvolania, ktorú odôvodňuje tým, že sudkyňa mala na pojednávaní dňa 25. 2. 2020 „tykať“ právnomu zástupcovi žalobkyne R.. R. F., čo sa malo zopakovať v priebehu pojednávania dvakrát, z ktorého dôvodu žalovaný namieta zaujatosť vec prejednávajúcej sudkyne pre pomer k právnomu zástupcovi žalobkyne R.. R. F.. K týmto okolnostiam, z ktorých

vyvodzuje žalovaný zaujatosť vec prejednávajúcej sudkyňi malo dôjsť na pojednávaní dňa 25. 2. 2020, preto pokiaľ žalovaný doručil súdu odvolanie, ktoré oprel okrem iných dôvodov aj o tento dôvod dňa 19. 5. 2020, urobil tak zjavne po uplynutí zákonom danej lehoty pre vznesenie námietky zaujatosti zo strany sporu, ktorou je 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na túto námietku preto nebolo možné prihliadať. Z rovnakých dôvodov nemožno prihliadnuť ani na námietku žalovaného, ktorý v odvolaní vytýka, že práve z tohto dôvodu vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru o tom, že žalobkyňa v konaní preukázala pravdivosť svojich tvrdení, resp. dokázala skutočnosti, ktoré svedčia o jej vlastníckom práve k predmetnej parc. č. D./XX. Súd prvej inštancie pri vyvodení svojich záverov, ktoré ho viedli k rozhodnutiu v prospech žalobkyne vychádzal zo zistení príslušného katastrálneho úradu v konaní o opravu chyby v katastrálnom operáte, aj keď v tomto konaní príslušný správny orgán nerozhodol, ale konanie zastavil, nakoľko odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu (rozhodnutie Okresného úradu Trebišov, katastrálny odbor zo dňa 12. 1. 2018). Podľa názoru správneho orgánu vlastnícke právo žalovaného v časti pozemku parc. č. XXXX/X vzniklo na základe právoplatného rozhodnutia o povolení vkladu, pričom k rovnakej časti parcely má vlastnícke právo aj X. F. (žalobkyňa), ktoré nie je možné zrušiť, takýto sporný priebeh hranice o výmere 19 m<sup>2</sup> možno preto riešiť len ochranou vlastníckych práv súdnou cestou. Ani takýto záver príslušného správneho orgánu však nič nemení na jeho zisteniach, ktoré tento správny orgán oprel o podklady z katastrálnej dokumentácie, o informácie získané zo súboru popisných informácií a súboru geodetických informácií katastra nehnuteľností, keď z vlastnej iniciatívy zistil nesúlad priebehu hraníc, ktorý nebolo možné riešiť cestou opravy chyby v katastrálnom operáte z dôvodov už uvedených. Aj napriek tej skutočnosti, že príslušný správny orgán o oprave chyby v katastrálnom operáte právoplatne nerozhodol, nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, pokiaľ pri vyvodení skutkových záverov vychádzal zo zistení príslušného správneho orgánu, ktoré sa opierajú o katastrálnu dokumentáciu, a ktoré vyústili vo vyznačenie poznámky na LV č. XXXX u parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalobkyne a poznámky na LV č. XXX u parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného v zmysle § 39 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z. z. (Katastrálny zákon) v spojení s § 29 ods. 3 vyhl. č. 461/2009 Z. z., teda že hodnovernosť a záväznosť údajov katastra je spochybnená k spornej časti o výmere 19 m<sup>2</sup> u týchto pozemkov. Žalobkyňa v konaní práve týmito dôkazmi preukázala vlastnícke právo k predmetnej parcele, z ktorých dôkazov tiež vyplýva, že nikdy vlastníctvo k spornej parcele nestratila a to žiadnym prevodom, či už na jej strane alebo na strane žalovaného, stalo sa tak len chybou v katastrálnom operáte, v dôsledku čoho stratila vlastníctvo k predmetnej parcele. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť žalovaného, ktorú tento odvodzuje od svojej dôvery v záväznosť údajov katastra nehnuteľností v čase kúpy predmetného pozemku, sám žalovaný v odvolaní uvádza, že v čase kúpy mal vedomosť o spore pôvodnej vlastníčky (predávajúcej J. K.) so žalobkyňou ohľadom parc. č. XXXX/XX a tiež, že túto nehnuteľnosť si dal zamerať geodetom, ktorý potvrdil, že parc. č. XXXX/XX patrí do jeho nadobudnutého vlastníctva, ale že plot je umiestnený nesprávne. V tomto kontexte sa možno stotožniť s názorom odvolateľa o tom, že súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že žalovaný nevykonával kroky smerujúce k zisteniu skutočného stavu priebehu majetkovej hranice k spornému pozemku, avšak tento nesprávny záver nemôže mať vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Samotná skutočnosť, že žalovaný mal vedomosť o tom, že hranica medzi spomínanými pozemkami v teréne nezodpovedá právnenému stavu, nemôže svedčiť o jeho dobromyseľnosti domnievať sa, že vlastníctvo k predmetnej parcele nie je práve z týchto dôvodov sporné. Navyše v krátkom čase po kúpe predmetnej nehnuteľnosti príslušný správny orgán z vlastného podnetu začal konanie o opravu chyby v katastrálnom operáte, ktorého sa zúčastnil aj žalovaný a mohol sa vyjadriť ku všetkým sporným skutočnostiam. V priebehu tohto konania žalobkyňa spochybňovala vlastnícke právo žalovaného k spornej parcele a tvrdila, že táto v medziach tak ako ju užíva dlhodobo patrí do jej vlastníctva. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa získala pochybnosti o vlastníctve k spornej parcele až potom, ako príslušný katastrálny úrad začal z vlastného podnetu konanie o opravu chyby v katastrálnom operáte. Stalo sa tak až rozhodnutím zo dňa 26. 2. 2016. Nakoľko žalovaný v konaní nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že k posunu hraníc medzi predmetnými parcelami tak, ako tento vyplýva zo zapísaného právneho stavu nedošlo chybou v príslušnom katastrálnom operáte, ale že sa tak stalo z iného dôvodu, obrana žalovaného, pokiaľ spochybňoval závery súdu prvej inštancie zostala len vo všeobecnej rovine. Aj keď súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, pokiaľ žalobe vyhovel, vo výroku napadnutého rozsudku nesprávne označil

nehnuteľnosť, ktorej vlastníctvo sa stalo predmetom konania, keď túto nešpecifikoval v súlade so zák. č. 162/1995 Z. z.. Súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s vyššie cit. zák. ust., keď vo výroku nedostatočne špecifikoval nehnuteľnosť, ktorá sa stala predmetom konania, keď nevedol všetky potrebné údaje potrebné pre zápis vlastníckeho práva žalobkyne. Ide pritom o taký formálny nedostatok, ktorý je súd oprávnený odstrániť sám, keďže nevznikajú žiadne pochybnosti o tom, aká nehnuteľnosť je predmetom konania. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP zmenil rozsudok tak, ako vyplýva z enunciatu tohto rozhodnutia napriek tomu, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci vecne správne.

2.2. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal plnú náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. e), f) CSP.

3.1. Podľa dovolateľa odvolací súd prekročil žalobný návrh, keď vo výroku označil nehnuteľnosť inak, než to navrhla žalobkyňa a ako o jej žalobe rozhodol súd prvej inštancie. Túto prípadnú vadu bolo potrebné odstrániť celkom iným postupom než svojvoľným prekročením petitu zo strany odvolacieho súdu, čím odvolací súd porušil § 216 ods. 1 a 2 CSP, ktorý sa uplatňuje aj v konaní pred odvolacím súdom podľa § 378 ods. 1 CSP.

3.2. Ďalej odvolací súd na „námitku zaujatosti“ neprihliadol, pretože ju považoval za uplatnenú po lehote podľa § 53 ods. 1 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP nie je viazaný na podanie námietky zaujatosti v zákonom stanovených lehotách pre podanie námietky zaujatosti a ani sa naň nevzťahujú ďalšie obmedzenia vyplývajúce z inštitútu námietky zaujatosti. Námička zaujatosti iniciuje mimoinstančný prieskum namietanej zaujatosti sudcu, zatiaľ čo namietanie pochybnosti o nezaujatosti sudcu v odvolaní rieši odvolací súd v rámci inštančného postupu. Neplatia preto najmä žiadne obmedzujúce lehoty (okrem lehoty na podanie príslušného opravného prostriedku, v rámci ktorej je potrebné odvolanie v uvedenom smere odôvodniť). Podľa dovolateľa išlo o jednostranný a selektívny prístup súdu k dôkazom a ich vyhodnoteniu na prospech žalobkyne a pri závere o nedobromyseľnosti spoločnosti, ktorý je zjavne nedôvodný, vzniká pochybnosť o nestrannosti súdu prvej inštancie. Uvedenú strannosť podľa názoru dovolateľa potvrdzuje zrejme existujúci bližší vzťah medzi právnym zástupcom žalobkyne R., ktorý na súde v jej mene vystupoval a sudkyňou, kedy sudkyňa opakovane právnemu zástupcovi žalobkyne R.. R. F. tykala.

3.3. Dovolateľ uvádza, že v súdnom konaní predmetné dôkazy - geometrické plány č. D.-XX/D., č. D.-D.-XX a č. D.-D.-D./XX a záznam podrobného merania zmien č. XXXX - neboli predložené, nie sú súčasťou súdneho spisu a nikdy ako dôkazy neboli vykonané. Tým súdy oboch inštancií porušili čl. 11 ods. 4 CSP a súvisiace skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a to vo svojej podstatnej časti, pretože práve na týchto skutkových. Správny orgán prvého stupňa ako katastrálny úrad nemá právomoc na rozhodovanie sporov o vlastníctvo. Jeho závery (ako skutkové, tak aj právne) nemôžu byť preto žiadnym relevantným podkladom pre rozhodovanie súdneho sporu o vlastníctvo. Rozhodnutie Okresného úradu Trebišova, katastrálneho odboru, zo dňa 26. februára 2016 č. X 287/15/Baa, v ktorom sa uvedené zistenia konštatovali, bolo zrušené pre nezákonnosť rozhodnutím Okresného úradu Košice, odboru opravných prostriedkov, zo dňa 13. júla 2016, č. k. Xo 11/2016, sp. zn. I.. Dovolateľ poukazuje na to, že odvolací správny orgán neprikladal relevanciu geometrickému plánu č. XXX-XXXX-XXX/XX pre riešenie právneho stavu pozemkov parc. č. XXXX/X a XXXX/X. Ďalšie geometrické plány č. XXX-XX/XXXX, č. XXX-XXXX-XX odvolací správny orgán vôbec nevyhodnocoval (z jeho rozhodnutia to nevyplýva), a teda im ťažko priznať relevanciu. V každom prípade však vyhodnotiť tieto dôkazy mali samotné súdy (zásada priamosti pri vykonávaní dôkazov), čo sa však nestalo - a ani nemohlo, pretože to žalobkyňa nenavrhla. Ďalej z rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu vyplýva, že záznam podrobného merania zmien (ZPMZ) č. XXXX, na ktorý sa odvolací súd osobitne odvoláva v bode 29, v rámci správneho konania nikdy nebol stranám doručený. To však nebránilo odvolaciemu súdu budovať svoje skutkové zistenia práve na tomto absentujúcom dôkaze, (podobne ako na absentujúcich geometrických plánoch z rokov 1967, 1971 a 1982). V konaní dovolateľ preukazoval listinnými dôkazmi, že priebeh hranice medzi pozemkami aj pred vyhlásením platnosti vektorovej katastrálnej mapy dňa 12. marca 2007 bol v jednotlivých časových úsekoch taký, že pozemok parc. č. XXXX/XX bol súčasťou pozemku parc. č. XXXX/X. Vyplývalo to z meračského

náčrtu z roku 1976 (dôkazu č. 5 na čl. 77) a z geometrického plánu z roku 1979 (dôkaz č. 16). Na tieto dôkazy súdy rezignovali a nič k nim neuviedli napriek tomu, že tvoria súčasť súdneho spisu. Taktiež pokiaľ odvolací súd operuje s oplotením ako dôkazom o danosti vlastníckeho práva žalobkyne, voči tomu vo svojom odvolaní dovolateľ namietal. Lenže odvolací súd k uvedenému tiež nič neuviedol. V odvolaní sa venoval otázke dobromyseľnosti, pričom k žiadnemu z predostretých konkrétnych tvrdení a dôkazov sa súdy nevyjadřili. Aj pred rokom 2007 terajší pozemok parc. č. D./XX tvoril súčasť pozemku parc. č. XXXX/X a nepatril žalobkyni. Ďalej nie je prípustné, aby bez jasne sformulovaného naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, čo je úlohou žalobkyne (nie súdov), súdy konali o určení vlastníckeho práva a meritorne rozhodovali. V konaní o určení vlastníckeho práva bolo povinnosťou žalobkyne preukázať svoj nadobúdaci titul k vlastným nehnuteľnostiam a preukázať, že ich nadobudla v takých hraniciach, že zahŕňali aj terajší pozemok parc. č. XXXX/XX. Nič však z toho žalobkyňa neurobila. Napriek tomu v konaní zaznamenala úspech. Súdy uzavreli, že uniesla svoje dôkazné bremeno, a naopak dovolateľ dôkazné bremeno neuniesol. Pritom rozhodne nemožno súhlasiť s tým, že dovolateľ vlastnícke právo žalobkyne poprel len všeobecnými domnienkami, ktoré neboli preukázané. Dovolať tvrdí, že poprel tvrdenie žalobkyne, že užíva nehnuteľnosti ako vlastníčka v ňou tvrdených hraniciach od roku 1947, a že za pozemok parc. č. XXXX/XX platí daň z nehnuteľností. Žalobkyňa nikdy za pozemok parc. č. XXXX/XX daň z nehnuteľností neplatila. Dokonca napriek tomu, že to v konaní nevyšlo najavo a ani to strany netvrdili, súd prvej inštancie došiel k záveru, že v roku 2007 malo dôjsť k bezdôvodnému navýšeniu výmery pozemku parc. č. XXXX/X o 19 m<sup>2</sup> na úkor výmery pozemku parc. č. XXXX/X. Uvedené napriek podrobnej argumentácii v bodoch 12 a 18 odvolania odvolací súd nechal nepovšimnuté.

3.4. Dovolať tiež namietal, že X. F. ml., nevesta žalobkyne, pochádza z M. rodiny C. a má brata R.. K. C.. Ten je sudcom na Krajskom súde v Košiciach, kde je členom sudcovskej rady. Na tom istom Krajskom súde v Košiciach pôsobí ako sudkyňa aj jeho manželka R.. R. C.. Obaja sudcovia pritom začínali ako vyšší súdni úradníci na Okresnom súde Trebišov. Nakoľko teda vec sama sa týka blízkych rodinných príslušníkov sudcov odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval v tejto veci, pričom z priebehu konania a najmä rozhodnutia vyplývajú závažné pochybnosti o nestrannosti senátu odvolacieho súdu, namieta aj zaujatosť členiek senátu odvolacieho súdu. Nakoľko však sudcovia R.. K. C. a R.. R. C. pôsobia na Krajskom súde v Košiciach, má za to, že z hľadiska objektívneho testu týkajúceho sa zaujatosti žiadny zo sudcov Krajského súdu v Košiciach by nemal rozhodovať vec, ktorá sa týka blízkeho rodinného príslušníka ich kolegov. Na tomto základe zároveň dovolateľ namieta zaujatosť všetkých sudcov Krajského súdu v Košiciach.

3.5. Dovolať navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Taktiež, aby sudkyňa Okresného súdu Trebišov JUDr. Renáta Ďurková bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu a všetci sudcovia Krajského súdu v Košiciach boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania sporu a vec prikázal inému odvolaciemu súdu.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že

všetky tvrdenia právneho zástupcu dovolateľa sú irelevantné, pretože Okresný súd Trebišov ako aj Krajský súd Košice zhodne rozhodli, že s poukazom na zistený skutkový stav bolo v danom prípade preukázané vlastníctvo žalobkyne. Opakovane svojimi vyjadreniami potvrdzuje opak dobromyseľnosti vo svojom konaní. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd riadne, jednoznačne a logicky vysvetlili zdôvodnenie svojich rozhodnutí. Žalobkyňa navrhuje dovolanie odmietnuť a žalobkyni priznať náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo ako „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP), a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti pričom zistil, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. e) CSP, z ktorého ustanovenia žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

8. Je pravda, že existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP posúdiť túto otázku samostatne (viď R 59/1997), a teda že inštitút vylúčenia sudcu je objektívnou procesnou kategóriou, a tým i na samotnom rozhodovaní podľa ustanovenia § 54 ods. 2 CSP zásadne nezávislou a vylúčenie sudcu nastáva priamo zo zákona a nie až výrokom nadriadeného súdu, v danej veci ale podľa názoru dovolacieho súdu nerozhodoval vylúčený sudca.

9. V zmysle § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

10. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

11. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a) k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b) k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c) k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b), alebo d) k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b) a c)).

12. Relevantný je iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

13. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

14. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúci nie je subjektívny aspekt, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti (viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Pri uplatnení teórie zdania však nemenej dôležité je, či charakter vzťahu sudcu k veci, k stranám konania alebo k ich zástupcom sám osebe je spôsobilý vzbudiť pochybnosti o tom, že sudca dotknutý niektorým takýmto vzťahom vec skutočne prejedná a rozhodne nestranne. Platí tu potom, že procesu skúmania a aj prípadného preukazovania podlieha len existencia zákonom predpokladaného

vzťahu sudcu a nie aj existencia jeho zaujatosti či nezaujatosti, (ktorú ako vnútorný psychický pomer sudcu k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní by bolo preukazovať ťažké, ak nie i nemožné).

15. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávaniu sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci. Objektívna nestrannosť sa naproti tomu neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút, či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán.

16. Otázka nestrannosti sudcu teda nikdy nemôže byť postavená naisto; nie je možné vychádzať len zo subjektívnych pochybností osôb zúčastnených na spore, ale aj z právneho rozboru skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam vedú (porovnaj napr. II. ÚS 105/01, Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu. C. H. Beck, Praha 2002, sv. č. 23, nález 98, str. 11).

17. O kvalifikovaný pomer sudcu k stranám sporu (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim. Pomer sudcu k veci je daný aj vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia vo veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku sporu (napr. je stranou sporu), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako intervenient).

18. Existencia takejto okolnosti nebola v danej veci zistená u namietanej sudkyne Okresného súdu Trebišov JUDr. Renáty Ďurkovej, ako ani u sudcov Krajského súdu v Košiciach. Podľa dovolateľa namietaná sudkyňa súdu prvej inštancie mala právnomu zástupcovi žalobkyne tykať; ako aj dovolateľ uviedol, že nevesta žalobkyne má brata, ktorý spolu s jeho manželkou sú sudcami na Krajskom súde v Košiciach, a preto má za to, že z hľadiska zaujatosti žiadny zo sudcov Krajského súdu v Košiciach by nemal rozhodovať vec.

19. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dané zákonné dôvody, ktoré by vylučovali z prejednávania a rozhodovania daného sporu sudkyňu JUDr. Renátu Ďurkovú, ako ani sudcov Krajského súdu v Košiciach. Základom pre vylúčenie sudcu môžu totiž byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však púha subjektívna domnienka o možnej neobjektívnosti sudcu, ktorú namietajúca strana sporu nevie ničím konkretizovať, a ktorú si vytvoril na základe nepreukázaných a ničím nedoložených tvrdení strany z opačnej procesnej strany. Na tvrdenia takéhoto charakteru nemôže byť v konaní o námietke zaujatosti sudcu prihliadnuté.

20. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že pochybnosti o jej nezaujatosti utvrdila sudkyňa ďalším procesným postupom a jednostranným vyhodnotením vykonaných dôkazov, dovolací súd pripomína, že podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

21. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že konanie súdov nemá vadu podľa § 420 písm. e) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania žalovaného.

22. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ namieta pochybenie odvolacieho súdu pri odôvodnení rozsudku, ktorý je nedostatočne odôvodnený, teda zmätočnosťou vady podľa § 420 písm. f) CSP a porušením jeho práva na spravodlivý proces.

23. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

26. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. Dovolateľ okrem iného namietal, že odvolací súd prekročil žalobný návrh, keď vo výroku označil nehnuteľnosť inak, než to navrhla žalobkyňa a ako o jej žalobe rozhodol súd prvej inštancie.

28. Dovolací súd ale uvádza, že daná námietka dovolateľa nie je dôvodná, nakoľko, ako z ustálenej súdnej praxe vyplýva, pokiaľ má dôjsť k zmene zápisu vecných práv k nehnuteľnostiam zapísaných v katastri nehnuteľnosti vyžaduje sa, aby nehnuteľnosť bola označená tak, aby ju nebolo možné zameniť s inou nehnuteľnosťou. Neznačená to, že nehnuteľnosť evidovaná a popisovaná v evidencii nehnuteľnosti musí byť nutne identifikovaná všetkými údajmi vyžadovanými predpismi o evidencii nehnuteľnosti, požiadavka jej určitosti - nezameniteľnosť pritom musí byť bezpodmienečne zachovaná. Z uvedeného plynie, že hodnotiace kritéria určitosti v takýchto prípadoch, ktorým je i nehnuteľnosť zapísaná (evidovaná) v katastri nehnuteľnosti sa nemusí nevyhnutne opierať o údaje z príslušnej evidencie, postačuje ich označenie takým spôsobom, (prípadne i niektorým z údajov evidencie), aby boli nezameniteľne rozpoznateľné od iných (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7Cdo/122/2011; stanovisko Najvyššieho súdu ČR z 28. júna 2000, sp. zn. Cpjn 38/98, uverejneného v Sbíre soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 44, ročník 2000). Preto dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd neprekročil žalobný návrh, ak nehnuteľnosť označil spôsobom presnejším, ako ju označila žalobkyňa vo svojom návrhu.

29. Dovolací súd ďalej pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na



spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

30. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

31. Podľa názoru dovolacieho súdu faktom je, že odvolací súd síce nie je povinný dať v písomnom vyhotovení rozhodnutia odpoveď na úplne všetky sporné otázky, avšak je povinný vysporiadať sa dostatočne presvedčivo aspoň s tou najzásadnejšou argumentáciou, k čomu však opätovne nedošlo. Naďalej teda platí, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa základné zákonné kritéria na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí.

32. Odvolací súd sa riadne nevenoval časti pomerne rozsiahlych a zásadných odvolacích námietok, pričom aj samotná argumentácia a interpretácia odvolacieho súdu nie je v tomto smere dostatočne vyčerpávajúca.

33. Odvolací súd sa teda riadne nezaoberal námietkou žalovaného, že v súdnom konaní vymedzené dôkazy ako geometrické plány č. D.-XX/D., č. D.-D.-XX a č. D.-D.-D./XX. a záznam podrobného merania zmien č. XXXX, neboli predložené, nie sú súčasťou súdneho spisu a ako dôkazy neboli vykonané, pričom súdy z týchto dôkazov vo svojom odôvodnení vychádzali. Preto namietal, že súvisiace skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

33.1. Dovolateľ v dovolacom konaní taktiež poukazoval na to, že rozhodnutie Okresného úradu Trebišov, katastrálneho odboru, zo dňa 26. februára 2016 č. X 287/15/Baa, z ktorého vychádzali súdy, boli zrušené pre nezákonnosť rozhodnutím Okresného úradu Košice, odboru opravných prostriedkov, zo dňa 13. júla 2016, č. k. Xo 11/2016, sp. zn. I., pričom k danému sa odvolací súd nevyjadril.

33.2. Ďalej odvolací správny orgán neprikladal relevanciu geometrickému plánu č. XXX-XXXX-XXX/XX pre riešenie právneho stavu pozemkov parc. č. XXXX/X a XXXX/X. Ďalšie geometrické plány č. XXX-XX/XXXX, č. XXX-XXXX-XX odvolací správny orgán vôbec nevyhodnocoval. Podľa dovolateľa vyhodnotiť tieto dôkazy mali samotné súdy.

33.3. Dovolateľ taktiež namietal, že z rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu vyplýva, že záznam podrobného merania zmien (ZPMZ) č. XXXX, na ktorý sa odvolací súd osobitne odvoláva, v rámci správneho konania nikdy nebol stranám doručený, pričom dané však nebránilo odvolaciemu súdu budovať svoje skutkové zistenia práve na tomto absentujúcom dôkaze. Rovnako dovolateľ poukazoval na meračský náčrt z roku 1976 a geometrický plán z roku 1979, pričom k týmto dôkazom súdy nič neuviedli napriek tomu, že tvoria súčasť súdneho spisu.

34. Na margo dovolací súd poznamenáva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený

skutkový stav.

34.1. Odôvodnenie odvolacieho súdu nedáva odpoveď na relevantné námietky žalovaného, a to vo vzťahu k predloženým dôkazom, resp. vyhodnocovaním dôkazov, ktoré neboli v predmetnom konaní vykonávané. Iba také súdne rozhodnutie možno považovať za súladné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak tieto vlastnosti rozsudok nemá a neposkytuje odpoveď na vyššie uvedené otázky, je konanie odvolacieho súdu zaťažené vadou zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keďže svojim nesprávnym postupom znemožnil súd strane realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že dovolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifické odpovede, a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

36. V preskúmvanej veci teda dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti vykazuje znaky namietaného nesprávneho procesného postupu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP.

37. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

38. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 06. októbra 2021 sp. zn. 9Co/236/2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, dovolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.